

PETRA DE SUTTER

WIE REDT DE TOEKOMST?

**OP ZOEK NAAR HOOP
IN VERWARRENDE TIJDEN**

*Over wat er op ons afkomt
en wat 20 inspirerende mensen
ons daarover vertellen*

Tekst: Sophie Dejaegher

MANTEAU
non-fictie

INHOUD

Voorwoord 9

1

'We hebben nieuwe waarheden nodig. Relativisme is geen optie.' – Ignaas Devisch 13

2

'Echte participatie is niet het beantwoorden van een ja-nee-vraag van de overheid.' – Aline Muylaert 25

3

'Om de uitdagingen van vandaag het hoofd te bieden hebben we een robuustere democratie nodig dan de huidige.' – David Van Reybrouck 35

4

'Een beleid op vier jaar is voor jongeren onbegrijpelijk. Onze toekomst duurt nog tachtig jaar.' – Naomi Izabela 51

5

'Het probleem van onze samenleving is dat we zijn gaan toestaan dat iedereen nog alleen voor zichzelf zorgt.' – Paul Verhaeghe 63

6

'Een goede politicus wacht niet op draagvlak; die creëert draagvlak.' – Valerie Van Peel 79

7

'In een moderne samenleving kan religie fungeren als persoonlijk kompas, maar niet als basis voor de organisatie van het politieke samenleven.'

– Khalid Benhaddou 93

8

'Het probleem van onjuiste informatie is dat ze er vaak zo juist uitziet. Tenzij je kritisch hebt leren denken.' – Ann Dooms 109

9

'De toekomst van technologie is het durven toegeven van fouten.' – Inti De Ceukelaire 121

10

'Het is met technologie zoals met politiek: je mag het niet alleen aan experts overlaten.' – Nadia Aimé 133

11

'De natuur staat ook niet altijd in bloei, waarom verwachten we dat dan wel van mensen?' – Selah Sue 145

12

'Jouw voedingskeuze mag individualistisch zijn, die van bedrijven en scholen niet; die moeten radicaal zijn wat gezond is.' – Lieven Vanlommel 157

13

'Blijven groeien zou dodelijk zijn voor de mens, en dat is voor de economie niet anders.' – Kate Raworth 167

14

'Het klimaatdebat is de outcome van het soort samenleving dat we geworden zijn.'

– Hans Bruyninckx 177

15

'Het klimaat treft iedereen, maar het debat wordt gehouden door enkelen.' – Philsan Osman 191

16

'Je kunt menselijkheid voeden.' – Dalilla Hermans 203

17

'De mens die goed met vrijheid om kan gaan, zal het nog moeilijk krijgen.' – Koen Vanmechelen 217

18

'De geschiedenis is er nooit op vooruitgegaan zonder mensen die anders dachten.' – Peter de Caluwe 227

19

'We zullen expliciet op zoek moeten naar positieve bakens om de kracht van haat in de toekomst tegen te gaan.' – Maaïke Cafmeyer 241

20

'De toekomst redden is simpel; een goede toekomst voor mensen is een ander verhaal.' – De kinderen 255

Besluit 271

1

*‘We hebben nieuwe
waarheden nodig.
Relativisme is geen optie.’*

– Ignaas Devisch

Wanneer ik tijdens mijn carrière als arts uitgenodigd werd voor een ethisch panel, kon ik er bijna prat op gaan dat Ignaas Devisch (52) er ook zou zijn. Geen wonder, want Ignaas is professor in de filosofie en ethiek, en als specialist in de medische ethiek kruiste zijn vakgebied uiteraard vaak het mijne. Omdat we ook nog eens allebei aan de UGent waren verbonden, kruisten onze paden bovendien ook vaak gewoon binnen de universiteit.

Ignaas spreekt zich regelmatig publiekelijk uit over ethische en filosofische kwesties, als auteur en als columnist. In die columns en opiniestukken voel ik me altijd aangesproken door de nuance die hij aan de dag legt. Ignaas is geen man van extreme posities, wat misschien wel typisch is voor iemand in het vakgebied van de filosofie, maar minder typisch in de wereld van opinies van vandaag. Ik wil dus heel graag enkele grote vragen aan Ignaas voorleggen. Om te beginnen de vraag van veel mensen: is dit nog wel een wereld om kinderen op te zetten?

WACHTEN TOT HET BIJNA TE LAAT IS

‘Die vraag of klacht is niet nieuw’, reageert Ignaas. ‘Er zijn altijd al grote scharniermomenten in de geschiedenis geweest die mensen ongerust maakten. Dat was al zo in de tweede helft van de negentiende eeuw, toen de technologische revolutie de wereld enorm veranderde. Ik denk niet dat het toeval is dat de angst van mensen vandaag ook weer plaatsvindt in een periode van grote technologische verandering. De val van de Muur in 1989 was een scharniermoment, omdat het de grens tussen twee ideologieën ophief. *De duivelsverzen* van Rushdie hebben later nog een echte wereldbrand doen ontstaan. En in 2001 was er de aanslag der aanslagen: net toen we overtuigd raakten dat de ideologische conflicten nu echt wel voorbij waren en we alleen nog wat peacekeeping zouden moeten doen, bleek er een nieuw conflict van ideologieën te bestaan. En terwijl we daardoor overtuigd raakten dat de wereld nu alleen nog het slachtoffer van terrorisme zou zijn, bleken de crisissen van energie en klimaat aan de deur te staan. Met andere woorden, er zijn al een eeuw lang talrijke momenten van onrust, verwarring en angst geweest. En altijd opnieuw stellen mensen zich dan de vraag: is dit nog wel een wereld om kinderen op te zetten? Alleen: het feit dat die vraag ook nu weer gesteld wordt, is daardoor niet minder relevant. Ik deel met de mensen die zich zorgen maken wel het gevoel dat we op een kantelpunt zitten. En het meest nieuwe van dit kantelpunt is volgens mij het klimaat. Dat is een heel nieuw type crisis. We hebben elkaar in het verleden regelmatig proberen uit te moorden, maar dan was er altijd wel een winnaar en een verliezer. Bij de natuur is dat anders. Er is niet één van beide kampen die kan winnen, mens óf natuur. In die zin is het probleem veel groter en vraagt het andere maatregelen. Het laatste wat we moeten doen, is de apocalyps gewoon afwachten. Want die afwijking hebben we wel als mens: wachten tot het bijna te laat is.’

‘Het is niet dat er door wetenschappers nog niet voldoende op de klimaatverandering gewezen is’, kan ik niet laten te zeggen. ‘En ook op de politieke agenda staat het allang.’

‘Het is zelfs véél ouder dan dat. Bij het begin van de twintigste eeuw schreef Thomas Edison al naar Henry Ford dat hij ernaar uitkeek dat de mens de zon zou leren gebruiken als energiebron, en dat hij hoopte dat de mensen niet zouden wachten tot de fossiele brandstoffen bijna op zijn. Wel, dat zijn we dus precies aan het doen.’

‘Maar wat is de intrinsieke fout dan? Ik begrijp dat het eigen is aan de menselijke geest om uit te stellen. Daniel Kahneman beschrijft dat heel mooi in zijn boek *Ons feilbare denken*: wij zien een mammoet pas als hij recht voor onze neus staat. We weten dat we die fout maken en toch trappen we telkens weer in de val van te lang wachten en te lang laten aanslepen. Waarom leren we niet bij?’

‘Omdat we wel iets doen: we denken erover. Maar zo blijven we telkens vastzitten op het niveau van ideeën, terwijl het veranderingsproces heel vaak op zich laat wachten. Tijdens de pandemie zeiden we ook: “Hierna zal alles veranderen.” Maar we staan opnieuw in de file en er is opnieuw burn-out. We laten het maar gebeuren alsof de dingen zichzelf zullen oplossen, terwijl we ons bij een crisis telkens bewust zouden moeten afvragen: wat is hier echt gaande, en wat moet er gebeuren om eruit te geraken? Het woord

**‘Op dit ogenblik zijn we
mondiale uitdagingen
met een niet-mondiale
aanpak aan het
behandelen.’**

“crisis” komt van het Griekse *krinein*, onderscheiden of beslissen. Crisis is een activiteit, een aanzet tot actie.’

‘Never waste a good crisis, zoals Churchill ons al zei.’

‘Precies dat. De tijd van visienota’s is nu echt wel voorbij. Het is niet dat we geen concepten en theorieën hebben over de klimaatverandering. Maar de massieve opdracht om er iets aan te doen blijft bestaan. De essentie van ons probleem – of de kans van deze crisis – is dus: hoe zetten we ideeën om in handelen? En hoe vergroten we de schaal daarvan? Op dit ogenblik zijn we mondiale uitdagingen met een niet-mondiale aanpak aan het behandelen. Zo kom je er niet voor het klimaat. Ook

niet voor migratie, die door de klimaatproblematiek alleen maar zal toenemen. En we hebben echt niet veel tijd meer. Ik geloof nog wel dat het goedkomt, maar niet ten eeuwigen dage.’

ZOEKEN NAAR HET GEMEENSCHAPPELIJKE

Als we de klimaatcrisis het hoofd willen bieden, zullen we voldoende mensen moeten meekrijgen die er hun schouders onder willen zetten. Dat zal in de eerste plaats met steun van de overheid en door overheidsmaatregelen moeten gebeuren uiteraard, maar ook door burgerparticipatie; daarover wil ik het in andere interviews nog hebben. Maar als het gaat over politieke mobilisatie voor een thema dat ons allemaal aanbelangt, als het gaat om oproepen tot actie, dan zie ik telkens een ongewenst en in mijn ogen gevaarlijk neveneffect ontstaan: polarisatie. ‘Mensen nemen heftig standpunten voor of tegen in. Maar op die manier neem je ook standpunten in ten opzichte van elkaar. De klimaatverandering dreigt de sociale ongelijkheid sowieso al te vergroten. Als er dan ook nog klimaatmigranten komen, die hun eigen onleefbaar geworden regio uiteraard willen ontvluchten, dan dreigen ideologieën, religies en verschillende visies op samenleven opnieuw tot een splijtzwam en basis van polarisatie te worden. Al die mensen hebben nochtans recht op een gelijkwaardig bestaan. Maar ik denk soms dat het steeds moeilijker wordt om daarvoor op te komen. Het woord “woke” doet daar geen goed aan. Ik noem het trouwens bewust een woord, want als de beweging die het oorspronkelijk was, waarbij mensen vooral “wakker” wilden zijn voor mogelijk onrecht, sta ik er helemaal achter. Maar als woord is het een discussie van extremen aan beide zijden geworden, die het mijns inziens moeilijk maakt om nog genuanceerd over belangrijke crisispunten te praten.’

‘Het zou nochtans zeer betreuenswaardig zijn om niet meer woke te zijn in de oorspronkelijke zin van het woord’, zegt Ignaas. ‘We

moeten wakker zijn om discriminatie te bestrijden. In naam van gelijkheid en sociale rechtvaardigheid kunnen we niet anders dan ons handelen en spreken aan te passen aan wat de realiteit vandaag is. We hebben een lange geschiedenis achter de rug waarin groepen mensen gediscrimineerd zijn, maar die vandaag wel deel uitmaken van onze samenleving. Zij zeggen, terecht: “Vroeger was het anders, het zij zo. Maar hoe zit dat nu voor de toekomst?” Dat is een heel legitieme vraag die deel uitmaakt van een woke debat waar je alleen maar achter kunt staan. Helaas maken enkele mensen, aan beide zijden, te veel lawaai. Dat zijn de extremen waar jij het over hebt, Petra. Ik heb daar ook schrik van, maar je mag het niet groter maken dan het is. De mensen die het hardst roepen dat ze gecancelled worden, zie ik soms tien keer per week op televisie. Dat vind ik dan toch een eigenaardige reflex.’ Hij glimlacht. ‘Kijk, het is nooit moeilijk om je vijand uit te vergroten; je vijand proberen te begrijpen is moeilijker, maar ook interessanter. En dat vraagt niet om een gra-tuite opinie, maar om een volwassen maatschappelijk debat.’

“Terwijl het precies de capaciteit tot een dergelijk debat is die ik in vraag stel: zijn we die niet aan het verliezen?”

“Dat denk ik niet. Integendeel, ik vermoed dat die nog moet groeien. We spreken eigenlijk over heel recente veranderingen. Ik ben zelf nog naar een lagere school geweest waar een gipsen beeldje stond van een zwarte jongen met een gleufje ernaast voor munten. Als je er een muntje in stak, dan knikte het hoofdje van dat beeldje. Uit dankbaarheid, was de boodschap. We spreken hier over niet meer dan veertig jaar geleden, dat is nog heel erg dichtbij. Dus het is logisch dat tachtig tot negentig procent van de mensen nog niet toe is aan dat debat. Als je tientallen jaren lang zoveel dingen anders hebt geleerd en gezien, maak je de ommezwaai niet vanzelf, zelfs niet als daar goede argumenten voor zijn. Ik vind het belangrijk om dat te beseffen, want sommigen halen precies daaruit politieke pas-munt. Zij kaderen de verrassing die mensen voelen voor dit nieuwe type vragen en gevoeligheden in een nostalgische reflex. En ze ver-

woorden die als: “Wat gaan ze nog allemaal van ons afpakken?” of: “We mogen toch nog onszelf zijn, zeker?”

‘Dan kom je terecht in een politiek discours, gebaseerd op identiteit: dit is hoe ik ben of hoe wij zijn, en anderen mogen dat niet van ons afpakken en alleen meedoen als ze hetzelfde zijn. Dat soort identitaire politiek baart mij zorgen, omdat het tot uitsluiting leidt.’

‘Dat kan zo zijn, maar je kunt niet níét praten over identiteit. Identiteit en gemeenschappelijkheid gaan ons allemaal aan. Wat is identiteit? Niet meer dan gedeelde normen en waarden, een stukje traditie, huidskleur misschien, de plaats van je geboorte, of een buurtproject waar je samen aan werkt. Het is het hebben van een gemeenschappelijk project dat een gemeenschap recht houdt. En binnen dat gemeenschappelijke kun je dan een enorm palet aan culturele tradities herbergen. Ook dat is identiteit. Ik denk dat het een gemiste kans is dat linkse partijen dat identitaire links laten liggen. Ze zijn bang dat het tot uitsluiting zou leiden, zoals je zelf ook aan geeft. Dat begrijp ik wel, maar dan negeer je ook dat mensen een enorme hunker hebben naar een vorm van gemeenschappelijkheid. Rechts heeft dat wel begrepen, maar zij vullen het vaak in met een imaginair beeld van een harmonieuze situatie die er vroeger zou geweest zijn. Die is er natuurlijk nooit geweest. Het werkt als beeld, maar het is onmogelijk in de praktijk. Alsof we ooit over alles consensus zouden kunnen vinden. Die was er vroeger ook niet, alleen moesten we doen alsof die er wel was. Vroeger hield je andere meningen voor jezelf, nu krijgen die een plek. Dat is een evolutie die we niet meer kunnen omkeren. En ik geloof dat de meeste mensen dat ook niet zouden willen. Dus eigenlijk stemmen heel veel mensen voor een politiek met een bepaald discours waar ze, als je er grondig met hen over praat, niet honderd procent achter staan. Alleen vóelt het wel als een reddingsboei. Het is een gemis als je dat miskent.’

‘Ik heb misschien inderdaad eerder de neiging om die gevoelens van identiteit te nuanceren. Ik zie natuurlijk wel in dat solidariteit

‘Ergens bij horen is een basisbehoefte van mensen.’

onder mensen een overlevingsstrategie is. We zorgen voor elkaars jongen, voor ons gezin, voor onze uitgebreide familie, voor mensen die we tot onze “clan” rekenen. Dat is een positieve manier van identiteit zoeken. Van de extremen ben ik minder overtuigd. Tegen een Vlaams-nationalist zal ik al snel zeggen: “Weet je wel dat de Guldensporenslag in boeken over de geschiedenis van Frankrijk niet meer dan een paar lijntjes tekst is? En dat al de rest is opgeblazen door Hendrik Conscience?” Terwijl jij zegt: “Probeer toch maar rekening te houden met dat Vlaamse gevoel”?’

‘Vlaams-nationalisme krijgt steeds vaker de naam een extreme strekking te zijn. Maar je een beetje Vlaming voelen kan een gevoel van eenheid brengen zonder dat het daarom mensen uitsluit. Zo beleven sommige Vlaamsgezinde mensen dat ook. Ergens bij horen is een basisbehoefte van mensen, dat mogen we niet vergeten. Dat geeft hun, ons, een gevoel van veiligheid en stabiliteit. In sommige steden in België is de wereld nauwelijks veranderd en speelt dat allemaal veel minder, maar andere stukken van België zijn op dertig jaar tijd onmiskenbaar veel veranderd. We moeten er rekening mee houden dat veranderingen sommige mensen een gevoel van onveiligheid geven. En met dat gevoel van onveiligheid moet vervolgens politiek iets zinnigs worden gedaan. Meer blauw op straat is daar allang niet meer het vanzelfsprekende antwoord op; een gevoel van gemeenschap creëren des te meer.’

ONDERWIJS ALS ORIËNTATIE

Als ik voor mijn werk als politica terreinbezoeken doe en met mensen praat, ervaar ik inderdaad dat veel mensen zich verloren voelen omdat de wereld zoals ze die altijd hebben gekend uit elkaar lijkt te

vallen. En sommige mensen zijn ervan overtuigd dat dat door de ontwikkeling van het wetenschappelijk denken komt: eerst door de verlichting, en daarna door het postmodernisme. Kritisch nadenken zou zo veel twijfel over de wereld hebben gebracht dat eenheid niet meer mogelijk is.

‘Ik zou het postmodernisme daar zeker de schuld niet van geven. Het klopt dat we niet meer vanuit één punt een hele synthese maken, maar dat is niet de schuld van de ontwikkeling van het wetenschappelijk denken; dat werkt gewoon niet meer in onze wereld, en in onze tijd. We moeten aanvaarden dat er meerdere perspectieven over dezelfde gebeurtenissen bestaan, en dat we al die perspectieven mee moeten nemen in hoe we ons tot elkaar verhouden en hoe we samenleven. Het is met al die perspectieven zoals met het klimaat: niet de visie, maar hoe we ernaar handelen is de essentie. En dat het postmodernisme getoond heeft dat de wereld in se verbrokken is, is zijn verdienste. Maar wat het postmodernisme ons niet biedt – en dat is zijn beperking – is een richtlijn over hoe het nu verder moet. Er is niet meer één grote ethische waarheid, prima, maar we hebben wel enkele nieuwe waarheden nodig. Relativisme is geen optie.’

‘Het woord “waarheid” wordt nu net heel erg gecontesteerd. Datgene wat voor mij een evident wetenschappelijk feit is, wordt tot mijn verrassing door anderen soms als een interpretatie gezien. “Ik begrijp dat jij dat zo ziet, maar ik zie dat anders”, wordt mij dan gezegd. Dat is een manier van naar wetenschap kijken die helemaal nieuw is. Tezelfdertijd besef ik: in de verlichting, die we zo vaak als bakermat van de huidige wetenschap zien, werden ook heel veel hypotheses aanvaard die pas later konden worden bewezen. Ik begrijp dat mensen dan gaan denken: zie je wel, dat was ook maar een soort van geloof.’

‘Klopt, maar we hebben wel nog altijd enkele basisaannames nodig, enkele kernwaarden. Er zijn misschien niet eindeloos veel

‘We moeten aanvaarden dat er meerdere perspectieven over dezelfde gebeurtenissen bestaan, en dat we al die perspectieven mee moeten nemen in hoe we ons tot elkaar verhouden en hoe we samenleven.’

onwankelbare waarheden meer, maar er zijn er wel een aantal. En daarin ligt misschien de grootste uitdaging: het leren onderscheiden van waarheden en interpretaties, of meningen. Dat is vandaag niet zo gemakkelijk, want we lopen online door een fuik van algoritmes. Het onderwijs wordt dus erg belangrijk om ons te leren oriënteren in een wereld waarin waarheid en deepfake naast elkaar bestaan. We zullen moeten leren minder goedgelovig te zijn. Veel mensen denken kritisch te zijn, maar dat is erg moeilijk in deze wereld. Zelfs als de bron betrouwbaar lijkt, is de boodschap dat niet altijd. We zullen nieuwe spelregels nodig hebben om eruit te raken, en wetenschap in de publieke ruimte een plaats te geven.’

‘Maar is dat niet van alle tijden? Propaganda bestaat al eeuwen, vroeger was er reclame op televisie, radio en in tijdschriften. Manipulatie is niet nieuw.’

‘Het is niet nieuw, maar het wordt nu wel gespuid door een onophoudelijke machinerie. Er komen ook voortdurend nieuwe bronnen bij, en de autoriteit van de oude bronnen is weg. We zullen absoluut moeten kunnen organiseren hoe je leert wat betrouwbaar is en wat niet. Als je dat niet aangeleerd krijgt, komt het niet goed.’

‘En wat als het respect voor de autoriteit in het onderwijs ook weg is? Dan wordt het toch wel erg moeilijk om dat nog aan jongeren aan te leren?’

Ignas schudt het hoofd. ‘Ontzag en respect zijn niet hetzelfde. Het ontzag is inderdaad weg, samen met de autoriteit. Maar respect kan er wel nog altijd zijn, en zal er ook zijn als je leert om in je spreken ook te luisteren. Het is niet erg dat autoriteit weg is, de manier

waarop er gesproken wordt in het onderwijs mocht gerust wat democratischer worden. En wetenschappers kunnen dat ook leren. Maar wat wel belangrijk is, is dat we alleen de autoriteit relativëren, maar niet de feiten. Helaas, als vakken zoals geschiedenis en historische kritiek steeds minder plaats krijgen in het onderwijs, dan is dat niet echt een goed begin.’

‘Mensen aanvaarden twijfel wel moeilijk, Ignaas. Voor mij is dit boek het uiterste teken van twijfel, en is twijfel de zoektocht naar verbetering. Maar dat ligt moeilijk, zeker in de politiek. Titels in kranten zijn zwart-wit, de nuance en twijfel erin zijn zoek. Terwijl ik ervan overtuigd ben dat de moeilijke vragen van vandaag ook tot moeilijke – en dus lange – antwoorden leiden, en die lange antwoorden een plaats moeten krijgen.’

‘Je hebt het dan ook over twijfel als wetenschappelijke twijfel. Wetenschappelijk twijfelen is een zeer doelgerichte activiteit. Je zet je twijfel in als je over waarheid spreekt, omdat je zeker wilt zijn dat

‘Laat wetenschappers maar uit hun kot komen om uit te leggen aan het publiek dat twijfel een methodisch onderbouwde en wetenschappelijke houding is.’

het klopt. Dat is niet zo gemakkelijk om uit te leggen, terwijl het wel een belangrijke boodschap is. Ik zou er zeker voor pleiten dat wetenschappers tijd maken om te proberen die boodschap duidelijker te maken. De twijfel van een

wetenschapper is niet hetzelfde als “maar een mening”. Nu staan we elk aan een kant van de rivier naar elkaar te roepen hoe onzeker de ander wel is. Nee, we moeten de rivier weer oversteken. Laat wetenschappers maar uit hun kot komen om uit te leggen aan het publiek dat twijfel een methodisch onderbouwde en wetenschappelijke houding is.’

‘En dat dat tijd vraagt.’

‘Dat vooral. Ik zie dat inderdaad ook gebeuren met de democratie: mensen verliezen er hun geduld mee. Ze willen snelle antwoorden, en die biedt de democratie niet. En misschien ligt daar ook de weg naar anders onderwijzen: we moeten jongeren aanleren dat de waarheid niet altijd ligt in snelle antwoorden, maar wel in het correct, en eventueel traag, organiseren van wat je weet, daaraan te durven twijfelen, en vervolgens toch op het spoor komen van de waarheid. En ik kan me voorstellen dat de wereld toch goed genoeg blijkt om kinderen op te zetten als je als leerling op school al leert dat we met de juiste methodes nog steeds op het spoor van de waarheid kunnen komen.’

© 2023 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
en Petra De Sutter

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

TEKSTEN

Sophie Dejaegher

COVERBEELD

© Getty Images

OMSLAGONTWERP EN ZETWERK

Leen Depooter – quod. voor de vorm.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk november 2023

ISBN 978 90 223 4071 4

D/2023/0034/383

NUR 740